

AUWders? Ja, want ouderschap doet soms pijn – net als het werken met ouders. In deze column deelt **José Koster** haar ervaringen met ouders en ouderschap

Zestien jaar is ze, bijna zeventien. Ze ging naar de huisarts en wilde niet dat ik meeding. Prima. Ze is al erg zelfstandig.

Opgewekt komt ze thuis. Terwijl ik de was ophang, vraag ik haar hoe het bij de dokter was.

'Goed hoor,' antwoordt ze.

'Wat zei de dokter?'

'O, het heeft met de thuissituatie te maken.'

'De thuissituatie?'

'Ja, er is eigenlijk niets aan te doen, zei ze, alleen maar uit huis gaan of in gezinstherapie.'

'Wát zei ze?'

'Uit huis gaan of in gezinstherapie.'

Met zijn allen dan, hè, dus ook met de jongens. Ja, want zij hebben echt ook heel veel last van de spanning, dat zie je misschien niet, maar aan mij vertellen ze dat wel.'

Mijn hartslag loopt op. 'Inademen' zeg ik tegen mijzelf terwijl ik mijn tong afbijt.

'Oké, en wat vind jij van dat advies?'

Rustig blijven, inademen, gewoon doorgaan met de was ophangen.

'Ik ben het ermee eens. Het liefst zou ik op mijzelf gaan wonen, maar dat mag

niet van jullie, en ik ben nog geen achttien. En ik weet niet of ik wel zin heb in gezinstherapie. Heb je trouwens geld voor het schoolfeest vanavond?'

Dan loopt ze naar beneden. Zingend bakt ze een eitje in de keuken. 'Wil jij er ook eentje? Mam?'

Wat is dit nou? Uit huis gaan of gezinstherapie? Zoiets verzint ze toch niet?'

Wat heeft ze verteld aan de dokter?'

Schaamte. Wat zou ze van ons denken?'

Twijfel. Misschien is het wel waar. Misschien zijn wij wel echt slechte ouders.

Let's face it. Soms ben ik echt niet aardig. En onredelijk. Te veel met mijzelf bezig.

Ik wankel. Mijn zelfvertrouwen is in één klap weg. Dan komt de woede: hoe kan een dokter nu zoiets zeggen? Een nieuwe arts nota bene! Ze heeft ons nog nooit gezien! Tegen een puber van zestien? Logisch toch dat zij ons als haar ouders afschuwelijk vindt? En dat noemt zich huisarts! Ze is nog heel jong, heeft zeker zelf geen pubers in huis!

Ik wil weten hoe dit zit en loop naar de telefoon, maar weet mezelf bij de teugels te grijpen. Nee. Eerst afkoelen,

José Koster

want anders bevestig ik juist dat ik een zeer emotionele, boze moeder ben. Ik wankel aan alle kanten. Stampend stofzuig ik de trap, briesend dwell ik de badkamer. Dochter ligt ondertussen op haar bed te bellen met vriendinnen, gierend van het lachen.

Een week later vraag ik de huisarts naar het advies dat ze mijn dochter gaf.

Helaas: dat is beroepsgeheim. Ik probeer haar uit de tent te lokken: 'Ligt het dan genuanceerder dan mijn dochter vertelt?' 'Ja,' antwoordt ze. En daar heb ik het mee te doen. Ik knap niet echt op van dit consult en besluit het los te laten.

Die avond komt mijn dochter met een kopje thee op de bank tegen mij aan liggen. 'Zullen we morgen samen naar de stad?'

'Hè gezellig!' zeg ik. 'Doen we!'

Ik gun het mijn dochter om puber te zijn. Al kost mij dat soms mijn eer.

Ik gun het mijn dochter om puber te zijn, al kost mij dat soms mijn eer

José Koster biedt training, onderwijs en coaching aan beroepskrachten in onderwijs, zorg en welzijn. Ook leidt ze oudergerichte projecten (www.josekoster.nl).